

Wernke Bernát

J. Gyula

ki elvesztette
lég sodorta,
harangja
 ércét –
sárgán
kopogó hullajtását,
arcáról
 lefelé –
messze-messze
kőd érintette
Tisza menti
temérdekbe
most itt –
kiárad
sokszori,
visszhangtalan
 dobbanása, mint
medréből bővizű
folyam, a parton
túli
 akácosra, és

alkonyból, kiremegettete
az este, félkavart
mélyekből, a
vágott
 csendesbe..., s
csukná le
 örökre
szemét
 végre, a
hűlő
 süllyetegű,
hajnali, volt
 sötétbe

Wernke Éva Léna fényképfelvétele

nyár Helembán

(Lábik János úrnak)

völgyi nyomban folyó
több ránca hajléka a
habnak, s fogja szálait is
a forró déli
Napnak

kunyhó van, bizony
megejtő parti fűz
alatt, idősebb gallyak is
száradnak rajta, halvány
kérgüket feketébe
adva... és

kezével lelógó
lombján, húsa lágý
ekéjével végigszánt,
orcájukat illatával
fűszerezvén, két kicsi
gyermek, hahotájukat
levéltépés csínyétől
kergetve

kivetett hajtással

árokparti kövekkel
hallgatag – igen,
együtt
 velük,
tompába tépett
nadrágszárral,
belőle kivedlett
 hajtással, és
rozsdult egykori
éleít,
 koszorúztatott
léggel – kemény homokban
derékult
 didergéssel

arcát messzire
taszítja, irgalmatlan
testétől
 elfele, így nem súrolhatja
a fakérget, lebegő
közelébe... míg
felhőtlen égen,
jéghidegen, szél
szikra
 mélyül
keringve